

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 932/2024
19.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против тужених „Железнице Србије“ АД Београд и „Инфраструктура железнице Србије“ АД Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2660/23 од 16.11.2023. године, у седници одржаној 19.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2660/23 од 16.11.2023. године, као изузетно дозвољеној, у делу који се односи на солидарну одговорност тужених.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2660/23 од 16.11.2023. године, у делу који се односи на солидарну одговорност тужених.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П1 1120/21 од 21.04.2023. године, ставом првим и петим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени АД „Железнице Србије“ Београд да тужиоцу исплати на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора, за период од децембра 2014. године закључно са августом 2015. године, појединачне опредељене износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом другим и шестим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени „Инфраструктура железнице Србије“ АД обавеже солидарно са туженим „Железнице Србије“ АД Београд, да му на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период од децембра 2014. године закључно са августом 2015. године исплати појединачне опредељене износе са каматом. Ставом трећим и седмим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени „Инфраструктура железнице Србије“ АД да тужиоцу на име неисплаћених накнада за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора за период од септембра 2015. године закључно са новембром 2017. године исплати појединачне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да му тужени

„Инфраструктура железнице Србије“ АД исплати за месец август износ од 7.051,43 динара са каматом. Ставом осмим изреке, обавезан је тужени „Железнице Србије“ АД да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 25.805,37 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом деветим изреке, обавезан је тужени „Инфраструктура железнице Србије“ АД да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 115.284,64 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2660/23 од 16.11.2023. године, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужених и потврђена првостепена пресуда у ставу један, два, три, пет, шест, седам, осам и девет изреке и одбијени су захтеви тужиоца и тужених за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је одбијена жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у одбијајућем делу за солидарну одговорност тужених, тужилац је, на основу члана 404. ЗПП, благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11 ... 10/23) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажна пресуда, у побијаном делу (накнада за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период од децембра 2014. године до августа 2015. године) у складу је са становиштем Врховног суда, по коме не постоји одговорност туженог „Инфраструктура железнице Србије“ АД, као друштва стицаоца насталог статусном променом предвиђеном чланом 489. став 1. тачка 1. и став 2. Закона о привредним друштвима (издвајање уз оснивање) за обавезе настале пре статусне промене туженог АД "Железнице Србије" Београд (друштва преносиоца). Између друштва преносиоца и друштва стицалаца, између осталог и туженог „Инфраструктура железнице Србије“ АД дана 24.06.2016. године закључен је Протокол којим су његови потписници прихватили информацију о спроведеном поступку статусне промене друштва преносиоца и отварању почетних стања у пословним књигама ноформираних друштава и којима су у биланс туженог друштва преносиоца, поред осталог, пренета "резервисања" за судске спорове, односно спорове који су у току да спорно новчано потраживање настало пре статусне промене привредног друштва "Железнице Србије" АД остаје обавеза тог друштва, а солидарна обавеза туженог друштва стицаоца не постоји у смислу члана 505. став 1. тачка 2. Закона о привредним друштвима, јер нема разлике у вредности имовине која му је пренета и обавеза која је преузео.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужбени захтев не односи на новчано потраживање када се примењује општи режим допуштености овог правног лека према вредности предмета спора, на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради исплате тужилац је поднео 11.01.2018. године, а вредност побијаног дела потраживања не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић